

ADÉU A L'AMIC

La mort ha estat, és i serà la gran incògnita de la nostra vida.

Sovint sentim dir quan mor una persona: «és llei de vida». Amb aquesta expressió hom entén que aquella persona ha arribat al final del seu viatge en aquest món, i com en una cursa és el moment de fer balanç i d'analitzar realment el sentit de l'existència de l'home. Aquest moment, sempre ens agafa desprevinguts, ens causa sorpresa, no ens ho esperàvem. És un fet irreversible.

Però no obstant ser sempre un fet sorprenent, hi ha unes morts que encara semblen més inoportunes, més absurdes, més...

Això és el que ha passat recentment al nostre poble, el dia que la mort va entrar a Can Baró, per endur-se en Jaume, el noi de la casa, casat i pare de quatre fills.

En Jaume era un noi popular, era l'amic de tots. Recordo que feia poques hores estàvem amb un grup a la sortida de l'església. Comentàvem com aniríem a la Romeria de Montserrat del diumenge següent, podríem anar-hi a peu o en bicicleta, —deia ell—.

Era un noi actiu però dels que no volen sobresortir. Cal fer una feina, doncs es fa i prou.

Ajudava on calia: Comissió de Festes, Futbol... tant se val. Sovint ens deia: —No sé si podré venir a la reunió perquè he de sortir amb el camió, però compteu amb mi, ja em direu què cal fer.

I un dilluns de novembre, quan menys ho podíem esperar, la notícia va córrer de boca en boca.

Tots vàrem correr a casa seva i ell estava allà, ja no era el de sempre... Tots vàrem sentir una mena

d'esgarrifança, pensàvem «que poca cosa és la nostra vida», era el moment de la reflexió i de la pregària silenciosa.

El dia de l'enterrament l'església era petita, no s'hi cabia. No era un fet normal ni protocolari, els joves ploràvem, els grans tenien les llàgrimes als ulls. Un gran silenci s'apoderava de tots... ERA L'ÚLTIM ADÉU A L'AMIC JAUME.

Són tants els records que ens vénen a la memòria en parlar d'ell, que podríem escriure molt sobre la seva vida, curta, però intensa i plena.

Recordo un pensament de Tagore:

«Aquesta vida és la travessia d'un [mar, on ens trobem en el mateix estret [vaixell.

En la mort assolim la platja i [marxem als nostres mons diferents».

Adéu, Jaume, continuaràs present en el nostre record i en les nostres oracions.

Josep Valls

ENS HA DEIXAT EN PERE BAU

Sí! el Tabaquet de la Serra ens ha deixat. Malauradament no va poder resistir les ferides i cops de l'accident que tingué dies enrera.

En Pere sempre havia estat un home d'un caràcter molt definit; sempre li agradava fer gresca explicant acudits; que en sabia molts, i que tenia una bona gràcia en contar-los.

Però el recordarem més per la seva activitat excursionista, per ésser un dels primers del nostre poble d'anar a Montserrat a peu. Fins fa ben poc, i després d'haver-hi anat més de vint anys seguits, una o dues vegades l'any, en Pere esperava amb delit la diada d'ahar a Montserrat. Amb el seu caminar característic i la seva voluntat de distreure la gent que el seguia, ell en feia una gran diada i tots ens ho passàvem molt bé.

I, com podeu suposar, a Montserrat també el coneixien, àdhuc l'abat Cassià el tenia tractat, i naturalment a tots els llocs per on passàvem. Recordeu que fa poc temps, l'Abat li va enviar una expressiva carta de felicitació i agraïment per haver promogut tantes peregrinacions a peu, a Montserrat.

De fet, ell va ésser el que directa o indirectament ens va acostumar a l'excursionisme a molts dels que el practiquem, i per això ens condolem de la seva mort, però també pensem que ha deixat un bon arrelament.

Josep Vinyeta Duran

En Pere Bau (primer de l'esquerra) amb el grup, en una de les seves anades a Montserrat a peu.